

Hom. II. 23.499-554

Text Original:

ὥς φάτο, Τυδεΐδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων, μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν: οἱ δὲ οἱ ἵπποι	500
ὑψὸς' αἰερέσθην ρίμφα πρήσσετε κέλευθον. αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ραθάμιγγες ἔβαλλον, ἄρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον: οὐδέ τι πολλή γίγνεται ἐπισώτρων ἄρματροχίη κατόπισθεν	505
ἐν λεπτῇ κονίῃ: τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην. στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκῆκιεν ἰδρῶς ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος, κλῖνε δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν: οὐδὲ μάτησεν	510
ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον, δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα καὶ τρίποδ' ὠτώνεντα φέρειν: ὃ δ' ἔλυνεν ὑφ' ἵππους. τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους κέρδεσιν, οὗ τι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον:	515
ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους. ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ρα ἄνακτα ἔλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι: τοῦ μὲν τε ψάουουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι: ὃ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή χώρη μεσσηγὺς πολέος πεδίοιο θέοντος:	520
τόσσον δὲ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο λείπει': ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο, ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν: ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠὲ ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης:	525
εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,	

τώ κέν μιν παρέλασσ' οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἴδομενῆος
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν:
 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι, 530
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτῳ πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων
 ἔλκων ἄρματα καλὰ ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὄκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα περόεντ' ἀγόρευε: 535
 'λοῖσθος ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους:
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον ὡς ἐπιεικὲς
 δεύτερ': αὐτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.'
 ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ὡς ἐκέλευε.
 καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον, ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί, 540
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 Πηλεΐδην Ἀχιλῆα δίκη ἡμείψατ' ἀναστάς:
 'ὦ Ἀχιλεῦ μάλα τοι κεχολώσομαι αἶ κε τελέσεως
 τοῦτο ἔπος: μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον
 τὰ φρονέων ὅτι οἱ βλάβην ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω 545
 αὐτὸς τ' ἐσθλὸς ἐών: ἀλλ' ὄφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι: τό κεν οὐ τι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτίρεις καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ
 ἔστί τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς
 καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῶαι καὶ μώνυχες ἵπποι: 550
 τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον
 ἦε καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω: περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
 ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλησιν ἐμοὶ χεῖρεςσι μάχεσθαι.'